

Aleksander Čufar

MF FZS, MPSA, EFIAP platinum

Fotograf

Katarina Primožič

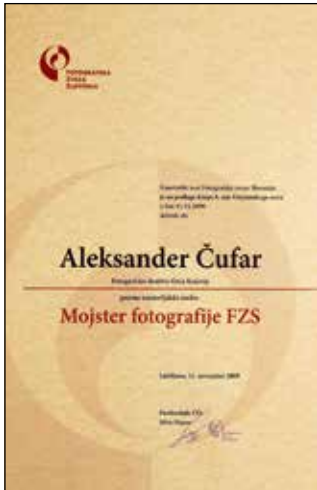
Aleksander Čufar. Foto Janez Tolar

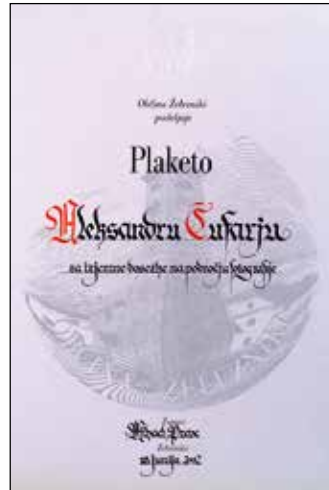
Master PSA.
Foto:
Aleksander
Čufar

Puharjeva
nagrada
za izjemne
dosežke
v izrazni
fotografiji,
2006. Foto:
Aleksander
Čufar

Mojster
Fotografske
zveze Slovenije.

Plaketa
občine
Železniki
za izjemne
dosežke na
področju
fotografije.

Excellence FIAP
platinum.

Fotografije z dušo in zgodbo opazovalca ustavijo, ga presenetijo, navdušijo in ostajajo v njegovem spominu. Običajnim sprehajalcem in opazovalcem odkrivajo skrite, neizrazite, včasih celo nevidne podrobnosti in zanimivosti. Zdi se, da Aleksander hodi po drugih poteh.

Aleksander Čufar je pozoren raziskovalec, lovec brez puške, varuh narave ...

S fotoaparatom zapisuje in ohranja neponovljive trenutke. Je mojster fotografiranja – slikanja s fotoaparatom. Je umetnik, ki prevzame in navduši tudi zahtevnega opazovalca njegovih fotografij. Aleksander je Fotograf, ki s svojim delom prepriča strokovno podkrovane, izostrene in kritične poglede fotografov vsepovsod po svetu. To potrjujejo mnoge prejete nagrade z mednarodnih razstav in natečajev. Vseh ima že več kot šeststo.

V fotografskem svetu prepoznanim in potrjenim, nagrajenim mojstrom dodelijo strokovne nazive. Le-ti sporočajo fotografovo kvaliteto, število izpeljanih mednarodnih razstav in nagrad pod pokroviteljstvom zveze, ki podeljuje določen naziv (FIAP,

PSA, UPI). Številne med njimi je prejel tudi Aleksander. Kot prvi med slovenskimi fotografi je osvojil naziva MPSA – Mojster ameriške fotografske zveze in EFIAP platinum – platinasti odličnik Svetovne zveze za fotografsko umetnost, je pa tudi MFFZS – Mojster fotografije Fotografske zveze Slovenije.

Ponosen je tudi na Puharjevo nagrado za izjemne fotografske dosežke in plaketo Občine Železniki.

Na tvoji spletni strani sem v komentarju Damijana Kljajiča prebrala, da si "človek, ki ve, zakaj ima v roki fotoaparat". Ob čem vse se ustaviš? Kaj te prepriča, da pritisneš na sprožilec, "zapišeš" in ohraniš trenutek?

Za zdaj se še nisem specializiral. Slikam vse, kar se mi zdi zanimivo in dobro. S predlogom, naj poslikam vse metulje v Sloveniji, se nisem mogel strinjati. Če mi je metulj všeč, če je na lepi roži, ga bom gotovo slikal, če ne, me tudi premakne ne. Rad sem fotografiral Jamnik. Danes je to priljubljena točka mnogih fotografov, tako zdaj hodim drugam. Našel sem druge kraje, nove izzive.

Prvič fotografiran, 1962. Foto: arhiv družine Čufar

Štiriletni Sandi, 1966. Foto: arhiv družine Čufar

Zgodi se, da stopiš na balkon, iz avtomobila, dvigneš fotoaparata in ... To je to. Včasih delaš namensko več let, pripravljajš serijo fotografij, a narediš le pet dobrih posnetkov.

Med vožnjo po Sloveniji videvam motive, ki tistega dne niso nič posebnega. Z izkušnjami, ki sem jih nabral v vseh teh letih, znam na podlagi vremenske napovedi in letnega časa presoditi, kam se odpraviti, katero opremo naložiti v avto ... Tam počakam in posnamem več posnetkov. Doma pa jih v miru pregledam in izberem najboljšega. Tudi vsakodnevna vožnja v službo in domov je čudovit čas za opazovanje in oblikovanje načrtov.

Zgodi se, da čisto naključno posnamem dobre fotografije. Vse povsod se da opaziti fotografu zanimive stvari. Le videti je treba. Sledim misli znanih fotografov, da poslikaj nekaj lepega tako, kot s prostim očesom ne moreš videti, in naredil boš super fotografijo.

Slikam ljudi, naravo, makro (bližnje) posnetke pokrajine ... Delam tudi fotografije, ki jih sestavim iz več delov različnih fotografij – eksperimente, ki jih ustvarjam v digitalni temnici. Z leti postaneš zahtevnejši, bolj kritičen do svojega dela. Če naredim vsaki dve leti super posnetek, sem zelo zadovoljen. V glavnem mi manjka časa in moči, idej nikakor.

Občutek imam, da si rad v naravi. Da te njena ponudba pomirja in izziva.

Od nekdanj me privlači gozd. Vedno sem se trudil prikazati njegovo lepoto. Z rezultatom pa kar nisem bil zadovoljen. Potem pa sem v knjigi Fritza Pölkinga prebral, da je treba v gozd takrat, ko dežuje. (*Ob tem iskrivo obudi spomin na fotografijo, na kateri nizozemskemu fotografu sredi gozda žena drži dežnik.*) Danes sem tudi jaz zadovoljen s svojimi posnetki gozda. Tja zahajam predvsem v slabem vremenu. Sem moker, premražen, utrujen ... Obisk gozda lahko načrtujem.

Živali pa čakam ure in ure ob vodi, v majhnih šotarih, na ozkih poličkah ... Veliko naporov, logistike, prevozov ipd. fotografi namenimo tisočinki sekunde, ki jo lovimo in včasih ulovimo. Zanimiva je zgod-

Družina Čufar, 1969. Foto: arhiv družine Čufar

ba o vodomcu, ki sem ga potrepežljivo čakal v šotoru – vsega skupaj približno 48 ur v dveh letih – preden sem ga uspel ujeti. Za fotografiranje živali je treba o njih veliko vedeti in čim bolj spoznati njihove navade. Pri tem so mi z nasveti v veliko pomoč prijatelji, ki so specializirani na tem področju.

V deseti številki Železnih niti je bila objavljena tvoja reportaža o žabah v Dolenji vasi.

Tomaž Demšar me je obveščal o dogajanju v mlaki pri silosih v Dolenji vasi. Nastala je res lepa reportaža. S fotografiranjem žab pa smo začeli v Kočevju. Lahko bi rekel, da smo to temo dvignili na višji nivo. Nekateri so nam rekli kar žabjeslovci. Projekt pa smo poimenovali Žabja svatba. Moji posnetki žab so zelo uspešni na različnih natečajih. To niso eksotične žabe z rdečimi očmi, ampak čisto navadne krstače in sekulje. Te dvoživke sem slikal od Prekmurja do Koroške in Kočevja ter na Gorenjskem. Pri fotografiranju žab je seveda treba zlesti v lužo in v blato. Tako se ves moker in premražen zlijem

z okolico. Žabe me sprejmejo in kmalu skačejo tudi po meni.

Večina slovenskih žab je rjavih in zelenih. Posebnost pa je plavček, samec, ki je v času ljubezni tri dni modre barve. S kombiniranjem okolice in zlate barve mi je uspelo narediti fotografijo, ki so se ji vsi čudili, saj se jim je zdelo neverjetno, da bi bila posneta pri nas. Prav ta fotografija je v zadnjih treh letih prejela prestižne nagrade v kategoriji narava.

Ali obstaja letni čas, ki te – fotografa – intenzivneje nagovarja?

V vsakem letnem času se da kaj izluščiti. Dež, jutro, zima ... Motiv opaziš naključno, včasih pa fotografijo načrtuješ in počakaš na ustrezen dan, uro, letni čas, ko bo ustrezna svetloba. Sčasoma se človek nauči, kdaj so razmere ustrezne. Barvitost jeseni me najbolj vleče. Barve, meglice, dolge sence ... Dolžina letnih časov je v fotografskem svetu različno dolga. Zgodi se, da jesen s svojo barvitostjo traja več tednov, včasih pa se konča v le nekaj dneh. Pred leti po treh intenzivnih tednih fotografiranja jeseni nisem imel več moči. Jesen pa je še kar trajala. Žena

je takrat pripomnila: "Če ne bo že konec te jeseni, bo pa tebe."

Nekoč pa si bil začetnik. V šolskem glasilu Naše poti sem našla podatek, da si bil v sedmem razredu član fotokrožka.

Bolj kot fotokrožka se spominjam modelarskega, kjer smo "šniclali" jadralno letalo pod mentorstvom učitelja Franca Plešca. Vem pa, da smo delali črno-bele fotografije. Enkrat sem tudi risal v Groharjevi koloniji. V osnovni šoli sem bil predvsem rokometas. Igral sem na tekmovanjih, kjer smo zastopali OŠ Železniki. V 8. razredu sem vodil celó šolsko ligo.

Prvo srečanje s fotoaparatom pa je povezano s stricem, ki je prihajal na obiske iz Nemčije in je tu posnel veliko družinskih fotografij. Ko sem bil osmošolec, sta mi ata in mama ob koncu šolskega leta kupila preprost fotoaparatus Beirrette. Z njim sem zelo rad fotografiral, a hitro spoznal, da so filmi strašno dragi. Žal ta fotoaparatus ni imel dolge življenjske dobe. Plezal sem v severni steni Mojstrovke. Nenadoma se je nad mano odkrušil kamen. Na srečo je zadel fotoaparatus in ne mene. Takrat sem seveda mis-

Sedmošolci z razrednikom Filipom Gartnerjem, 1976. Foto: arhiv družine Čufar

lil drugače. Res sem bil žalosten, saj je bil fotoaparatus popolnoma uničen. Potem pa mi je za cele poletne počitnice fotoaparatus s tremi objektivi posodil kaplan Ivan Selan. Bil sem v devetih nebesih. Nekatere diapozitive, ki sem jih takrat posnel, še vedno pokazem na diaprojekcijah.

Tudi naslednji fotoaparatus je bil sposojen. Dobil sem ga od brata Marka. Kar nekaj časa sem ga uporabljal. Spoznal sem, da h kvaliteti posnetkov veliko prispeva tudi film. Kupovati sem začel filme Fuji in brati takrat še silno redko fotografsko literaturo.

S fototehniko sem se srečeval tudi na Višji šoli za zdravstvene delavce, kjer sem študiral smer radiološki inženir. Postopek razvijanja rentgenskih filmov je zelo podoben razvijanju črno-belih filmov.

Kako, kje in s kom si pridobival izkušnje in seveda znanje? Na spletni strani si napisal, da si fotografirati začel s petnajstimi leti.

Takrat sem bil član Alpinističnega odseka Škofja Loka.

Prič na Triglavu, 1977. Foto: arhiv družine Čufar

Veliko smo zahajali v gore, na sestankih pa pregledovali fotografije predhodnih plezalnih tur. Tam me je zagrabilo. Tako sem tudi sam prijel v roke fotoaparatus in bolj ali manj uspešno lovil predvsem motive v gorah.

Ko sem bil mlad fotograf, nisem imel veliko opreme in znanja, imel pa sem veliko časa. Hodil sem v gore, po gozdu in travnikih ter fotografiral. Nekaj je uspelo, nekaj ne. Iz napak sem se učil. Pregledoval sem fotografske knjige in revije, poslušal druge fotografe, obiskoval razstave ... V knjižnici v Kranju mi je knjižničar Franc Drolc omogočil listanje po starih in novejših fotografskih revijah. Rad sem se učil in delal. Večkrat sem poslušal predavanja akademskega slikarja Darka Slavca. Dobro je govoril o kompoziciji v slikarstvu in fotografiji. S tehničnim znanjem pa mi je pomagal prijatelj Darko Čadež. To znanje je nujno, da fotoaparatus služi tebi in ne obratno. Objektiv in fotoaparatus nudita neštete možnosti, če jih znamo izkoristiti.

Danes, ko imam nekaj znanja in opreme, nimam veliko časa. Res pa je, da več kot vem, bolj se zave-

Dijak Srednje zdravstvene šole Ljubljana, 1980.
Foto: arhiv družine Čufar

Poklic: radiološki inženir, 1984. Foto: Aleksander Čufar

dam, da veliko stvari še ne poznam. Doma imam veliko fotografskih knjig. V vsaki vedno znova odkrivam nova znanja, opazim nove podrobnosti.

Med delom se še vedno nenehno učim. Izkušnje pa mi omogočajo, da se lahko odzivam na okoliščine.

Tvoji fotografski začetki segajo v čas analogne fotografije, Kodaka in Agfe, fotografskih filmov, diapozitivov in temnic.

Pomembno je, da poznaš tehniko (fotoaparati, objektivne) ter fotografijo – a ne ločeno na digitalno in analogno. Fotografija je ena sama, le zajem slike je drugačen. Janez Puhar je delal na steklo, mi smo včasih fotografirali na diapozitive in negativne filme, na celuloid. Danes pa se zajema s senzorji. Kaj se je spremenilo? Kaj nadgrajuje naše delo? Digitalna tehnika nam nudi to, da vse, kar smo v času črno-bele fotografije delali v temnici (od fotografiranja, razvijanja, retuširanja posnetkov), zdaj lahko delamo na računalniku v digitalni temnici. Popoln vpliv

imaš na fotografijo. To se mi zdi največji, pozitivni napredek digitalne fotografije.

Z digitalnim fotoaparatom je lažje popravljati, saj si sliko lahko takoj pogledam. Takoj lahko reagiram na svetlobo, čas posnetka ipd. Digitalni čas je učenju fotografiranja bolj naklonjen. Mladi, ki se zagnano lotijo tega dela, lahko s pomočjo izobraževanja, knjig, spletnih strani ipd. hitro napredujejo. Veliko možnosti imajo.

Vršiči v Kamniških Alpah, 1979. Foto: arhiv družine Čufar

V skalovju Ratitovca, 1978. Foto: arhiv družine Čufar

Na fotografskem potepu pod Špičko, 1990. Foto: Darko Čadež

Hitro se prilagajaš.

Vsak napredek prinese kaj, kar je bolj primerno času, v katerem živiš. Po drugi strani spoznaš, da vsaka sprememba prinese nekaj dobrega, marsikaj pa gre, se izgubi v zgodovini.

Spomnim se, da sem nekoč posnel sedemnajst filmov in jih poslal v razvijanje. Za vse te "diase" sem porabil celo plačo. "Rafalnega fotografiranja" nismo uporabljali. Danes mnogi posnetke "štepajo". Nekateri se poglobijo in se želijo izpopolniti, spet drugim pa je pomembno to, da so na nekem rojstnem dnevu posneli tisoč fotografij. Starosta slovenskih fotografov Jaka Čop mi je zaupal, da je s plačo lahko na mesec kupil le en film s 12 posnetki. Vsak teden je ob petkih odhajal v Trento, kjer je ostajal do nedelje, ko se je vračal domov. Vsak dan je posnel le eno fotografijo. V štirih tednih je bil film poln. Delal je preudarno in potrpežljivo. Jaka Čop še danes velja za eminentnega fotografa našega gorskega sveta.

Nekoč si je fotograf le predstavljal, kaj je posnel. Danes pa kar takoj, ko pritisneš na sprožilec, na monitorju vidiš sliko, ki si jo ujel. Včasih si si to lahko le zamišljal. Ne tako daleč nazaj smo na paket razvitih

diapozitivov čakali šest tednov. Razvijali so jih tudi v Skopju, Münchnu, na Dunaju ... Po vseh teh tednih se je lahko zgodilo, da si pozabil, kaj in kje si fotografiral. Vem, da sem na začetku pisal, kaj sem posnel.

Je dober fotoaparati pogoj za zanimive posnetke?

Včasih je bilo rečeno, da če hočeš narediti dobro fotografijo, potrebuješ dober fotoaparati. A na predavanjih povem, da to ni čisto res. Za kvaliteto fotografije so objektivni pomembnejši kot sam fotoaparati. Res pa je, da z zahtevnejšimi motivi spoznaš, da potrebuješ fotoaparati, s katerim lahko svoje ideje kvalitetno preneseš na zajeto fotografijo. Večkrat mi očitajo, da namesto mene dela fotoaparati, a ni čisto tako. Za en sam kvaliteten posnetek potrebuješ pet, deset, dvajset, trideset in več različnih podatkov. Od vremena, letnega časa, ure dneva, goriščnice, zaslonke, občutljivosti filma, kota fotografiranja, barvne temperature, izreza, dosvetlitve z bliskavico ali odsevnikom, korekcije ... A to še ni vse, kar je pomembno za eno samo fotografijo. Tihožitje, npr., ki stoji na mizi, imaš čas gledati, menjavati objektivne ipd. V naravi pa ... Oblak pride in odide. Če nisi pri-

Družina se večja, 1991. Foto: arhiv družine Čufar

tisnil tisto sekundo, si trenutek zamudil. Tudi jutri bo pogled na motiv nekaj posebnega, a tako, kot je bilo tistega dne, ne bo nikoli več.

Objektiv je moj čopič, platno je fotoaparatus senzorjem. Tako kot slikar tudi fotograf išče ustrezno osvetlitev. Vse je v svetlobi. Dobra svetloba daje veliko več možnosti za dobro fotografijo. Jo je pa treba znati izkoristiti. Navsezadnje je nekaj podobnosti med slikarstvom in fotografiranjem. Marsikateri slikar je fotograf, med njimi je bil tudi naš rojak Gojmir Anton Kos.

Veliko ljudi uporablja zanesljive male fotoaparate. Še več pa je tistih, ki neštete trenutke fotografirajo kar s telefoni. Kaj meniš o tovrstni fotografiji?

Zanesljivi fotoaparati so poskrbeli za precej solidne slike. Z digitalno dobo se je na tem področju naredil velik napredek. Tržišče ponuja veliko različnih aparatov. Omočajo, da so posnetki všečni, takoj ko jih posnamemo.

Ljudem, ki se želijo posvetiti fotografiranju, svetujem, naj za to uporabljajo fotoaparatus manj telefone. Sicer pa se v podrobnosti razvoja telefonov, tablic in njihovih fotografskih zmogljivosti ne pog-

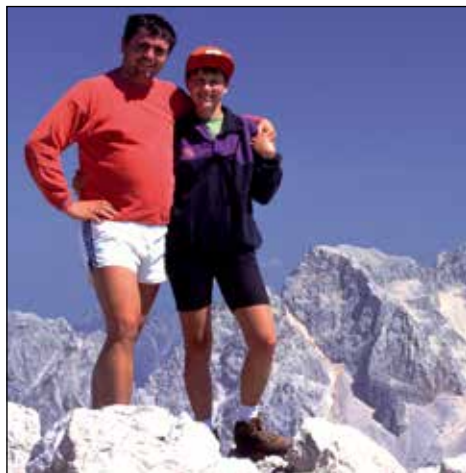
Sin Aljaž je Aleksandrov prvi učenec, 1993. Foto: arhiv družine Čufar

Prva samostojna razstava, Tržič, 1991. Foto: Darko Čadež

labljam, ker me tovrstno fotografiranje ne zanima. Tehnika napreduje izredno hitro. Zelo kmalu bo telefon prevzel vlogo fotoaparata za domačo rabo.

Vrsto let si poznan kot fotograf z občutkom za fotografije, ki se opazovalca dotaknejo. Prebivalci Selške doline lahko tvoje delo spremljamo v zborniku Železne niti in na občasnih samostojnih razstavah v Galeriji Muzejskega društva Železniki.

Z ženo na vrhu Prisojnika, 1996.
Foto: arhiv družine Čufar

Delo za Železne niti mi je v veselje. Da mi je vsako leto omogočeno narediti fotozgodbo iz Selške doline, se mi zdi prava čast. Zbornik je kvaliteten in lep. Je uspeh naše doline. Ljudje ga berejo in se odzivajo na pri-

Kozorog mirno pozira, 1997. Foto: Darko Čadež

Žabja svatba na RTV Slovenija, 2002. Foto: arhiv družine Čufar

spevke. Bralko iz Dolenje vasi so presenetile fotografije žab: "Nisem vedela, da imamo v naši vasi take žabe!"

Pred nekaj meseci sem prejela e-pošto z vabilom, naj si ogledam tvojo prenovljeno spletno stran. Brez odlašanja sem jo odprla, brala, opazovala in občudovala.

Pred časom sem spletno stran posodobil. Pomagal mi je prijatelj Simon Benedičič. Upošteval je moje želje. Z njim rad sodelujem tudi pri drugih projektih. Predvsem mi je všeč, da stran lahko zdaj dnevno dopolnjujem in je zato živa (www.alex-cufar.net). Ko pa imam "težave v raju" (tako imenuje težave v svoji digitalni temnici; op. avtorice), pa nastopi Simon.

Prvič je na Češkem razstavljal v mestu Tabor, 1999. Foto: arhiv družine Čufar

Na razstavi v galeriji Muzeja Železniki, 2000. Foto: arhiv družine Čufar

Razstavljaš še kje?

Vsako leto naredim eno ali dve samostojni razstavi. Do zdaj sem imel 24 samostojnih razstav v različnih mestih po Sloveniji, dve v mestu Tabor na Češkem in v Gradcu v Avstriji. Leta 2014 smo trije mojstri in člani umetniškega sveta FZS razstavljali v galeriji gradu Negova v Prlekiji. Razstava Narava – Štirje letni časi je bila namenjena širši javnosti in članom delegacije FIAP (Svetovne zveze za fotografsko umetnost, ki fotografom podeljuje najvišje nazive in nagrade; op. avtorice), ki so prišli na Puharjeve dneve v Kranju.

Nisi pa znan le v naši dolini in v Sloveniji. Tvoje delo poznajo in cenijo tudi v tujini. To dokazujejo prejeta priznanja in nagrade.

Moje fotografije so objavljene v knjigah, na kalendarjih, razglednicah, v prospektih in še marsikje. Ponosen sem na objave v Atlasu Slovenije, knjigah Slovenske gore, Slovenija lepota Evrope, Pravljične poti Slovenije, v revijah Foto Creative, Naturfoto, Practical Photography, Digitalna kamera, National

Geographic Junior Slovenija, Proteus, Planinski vestnik, Ognjišče ...

Skoraj vse, kar razstavljam v tujini, pa je del tekmovalnih natečajev. Ti potekajo pod pokroviteljstvom, patronatom, različnih fotografskih zvez. Pripravljajo fotografske razstave najvišjega nivoja na svetu. Sodelujem tudi na specialnih razstavah in natečajih s področja naravoslovne fotografije (npr. Natur Project, Memorial Maria Luisa), a teh je manj.

Fotograf z visokim nazivom vsakodnevno dobiva vabila na različne razstave. Je pa res, da je sodelovanje na teh razstavah treba plačati. Zdaj se fotografije pošilja po svetovnem spletu. Včasih je bilo treba diapozitive zapakirati, oddati na pošto, dodati internacionalne plačilne kupone ipd. Svetovni splet je to delo precej olajšal.

Razloži, prosim, kako izgledajo te razstave.

Razstav je več, kot jih je bilo, ko sem se jih začel udeleževati. Na njih sodeluje veliko fotografov z

Seit 1981 präsentiert Ihnen die Kunstvereinigung DYNAMIC PHOTO ART & PERFORMANCE zeitgenössische Photokunst in Graz.

Dynamic führt die Photogalerie hier im Restaurant "Alt Wien" und präsentiert auch in anderen Locations zahlreiche Veranstaltungen im Bereich der zeitgenössischen Photokunst.

Bisher wurden in den verschiedensten Kulturstätten der Steiermark mehr als 250 Ausstellungen internationaler Photokünstler gezeigt.

Die Werke der "dynamischen" Künstler wurden in über 295 Personal- oder Gruppenausstellungen in zwölf Staaten Europas gezeigt.

Sollten Sie sich für zeitgenössische Kunstphotographie interessieren, so sind Sie bei uns herzlich willkommen!

Wir freuen uns aber auch über Ihre Kritik und Vorstellungen zu den präsentierten Themen bzw. Werken!

DYNAMIC
PHOTO ART & PERFORMANCE - GRAZ

8010 Graz, Schiesstattgasse 40
Tel. & FAX: (0316) 82 61 10
e-mail: dynamic-photo-art@gmx.at

Das Land Steiermark
Stadt GRAZ Kultur

DYNAMIC
PHOTO ART & PERFORMANCE - GRAZ
präsentiert

"Nah und fern"

Simon Strnad
Zu sehen von 3.1. bis 21.1.2005.

Aleksander Cufar
Zu sehen von 24.1. bis 11.2.2005
(Titelfoto unten).

Janez Kramar
Zu sehen von 14.2. bis 4.3.2005.

Vabilo na razstavo v Gradcu, 2005. Foto: Aleksander Čufar

vsega sveta. Sam sodelujem predvsem v kategorijah narava, barvna fotografija, črno-bela fotografija in kreativna fotografija. Številke sodelujočih fotografij se vrtijo v tisočih, zato je težko osvojiti nagrado. V vsaki kategoriji se podeli od 10 do 20 nagrad, odvisno od števila pokroviteljev fotografskih zvez. Ni prav lahko priti med nagrajence.

Predstavljam si, da je sodelovanje na teh natečajih izziv. Kako presodiš, kaj je treba poslati?

Občutek, kaj poslati na posamezni kontinent, na določeno razstavo, kaj bo uspelo, sem pridobil z izkušnjami. Po vsakem tekmovanju je bolj jasno, kaj izbrati, kaj bo v 5 do 10 sekundah, ki jih porabijo za ogled fotografij, prepričalo žirijo. Fotografija mora biti všče najprej meni. V prvi vrsti moram biti jaz zadovoljen z njo. Biti mora kompozicijsko urejena, imeti dušo in zgodbo.

Angleži na določenih razstavah izpostavljajo tradicionalno fotografijo, nekatere druge razstave sprejemajo bolj kreativne fotografije. V kategoriji narava pa je pravilo, da ni posegov v fotografijo. V Sloveniji so največkrat nagrajene fotografije z ljudskim motivom. Vsaka država, vsak kontinent izpostavlja svojo zvrst fotografije.

2nd LOKA INTERNATIONAL COLOUR SALON
www.2.lms.si/guest/kriklub/s4/fkca/

FIAP
FEDERATION INTERNATIONALE PHOTOGRAPHIQUE
RECOGNISED FOR LONDON

ZPA
ZVEZA FOTOGRAFICARJEV SLOVENIJE

34/98 98/106 2/98

KONJ '98
HORSE • PFERD • CHEVAL • CAVALLO

BARVNI DIAPOZITIVI
tema A: KONJ
tema B: PROSTA

COLOUR SLIDES
section A: HORSE
section B: FREE

žirija **selectors**
FRANC ČUK, AFIAP /Slovenija/
PETER POKORN, AFIAP /Slovenija/
ALBANO ŠARBEI, /San Marino/
ANDREJ PERKO, /Slovenija/

KOLENDAR PRIREDITVE **EXHIBITION CALENDAR**

spreeem del do	9th Sep. 1998	closing date
žirija	14th - 17th Sep. 1998	selection dates
sporočilo iskov	24th Sep. 1998	notification sending
prva projekcija	9th Oct. 1998	1st public showing
vračanje sprejetih del	10th Nov. 1998	acceptances returning
pošiljanje katalogov	10th Nov. 1998	catalogues posting

prireditelj **organiser**
Foto klub Anton Ažbe Škofja Loka,
p.p. 75, SI-4220 Škofja Loka, Slovenija, Europe
www.2.lms.si/guest/kriklub/s4/fkca/

predsednik org. odbora **exhibition chairman**
Aleksander Čufar, AFIAP

stiki z javnostjo **public relations**
Peter Pokorn, AFIAP
e-mail: peter.pokorn@guest.lms.si

Predsednik organizacijskega odbora razstave Konj, 1998. Foto: Aleksander Čufar

Razstava na gradu Negova, 2014. Foto: Tomaž Benedičič

Na posameznih razstavah v svetu obstaja "odprti razred", kamor lahko pošljemo tudi eksperimentalne fotografije, skoraj grafike, ki ne spominjajo prav veliko na fotografije. Zelo močan je postal razred črno-bele fotografije. V naravoslovnem razredu sta dve podkategoriji: narava in divjina.

Ko pripravljam posnetke za razstave po svetu, izbiram med tistimi, za katere ocenim, da bodo pri žirantih opažene. Če to dosežeš, lahko pričakuješ nagrade. Komisije na teh natečajih so zelo različne, kot so različne kulture na posameznih kontinentih. Razlikujejo se tudi njihova pričakovanja, načini ocenjevanja ipd.

Kdaj si se prvič odločil, da svoje delo pokažeš tudi v tujini?

Na takih razstavah sodelujem že 26 let. Pogosto dobim nagrade. Seveda je to plod dolgoletnega sodelovanja na razstavah, naučil sem se izbrati fotografije, ki so žirantom všečne. Moje "rekordno" leto je leto 2015, ko sem dobil 119 nagrad. Te nagrade ne pomenijo zasluzka, predstavljajo zadovoljstvo. Dajo

mi potrditev, da sem na pravi poti, da mi je nekaj res uspelo.

Tvoje fotografije pa potujejo tudi čez oceane, na druge kontinente. Kakšni so odzivi od tam?

Veliko mi pomeni dejstvo, da sem leta 2014 in 2015 dobil nagrade na šestih kontinentih. Zanimivo je, da mi je leta 2015 to uspelo v 64 dneh. Na šest kontinentov sem poslal fotografije in povsod sem bil nagrajen.

Rad bi omenil nekaj res uspešnih razstav. V Avstraliji v Queenslandu sem sodeloval na krožni razstavi s štirimi ocenjevanji različnih komisij v treh kategorijah. Dobil sem 11 nagrad. Kasneje so me klicali kolegi fotografi in povedali, da oni niso imeli toliko fotografij niti sprejetih. Na finski krožni razstavi sem bil dvakrat prav posebej uspešen, vsakič s po tremi prestižnimi medaljami in nekaj častnimi trakovi.

Pred leti sem postal generalni zmagovalec prestižne naravoslovne razstave Memorial Maria Luisa v Španiji, leta 2001 pa tudi zmagovalec kategorije na drugi najmočnejši naravoslovni razstavi Projekt Natur

Tri generacije družine Čufar, 2001. Foto: arhiv družine Čufar

& Fotografije v Nemčiji. Spominjam se slavnostne podelitve, ko sem stal na odru, na filmskem platnu je bila moja žaba, v dvorani pa je dva tisoč ljudi ploskalo, tega ne pozabiš nikoli.

Prav danes (11. julija 2016) sem na krožni razstavi v Bolgariji prejel modro značko FIAP za najuspešnejšega razstavljalca na razstavi. Ob tem pa še dve zlati medalji in dva častna trakova. Popoln dan!

Ali si mogoče tudi sam član katere izmed natečajnih komisij?

Sem član umetniškega sveta Fotografske zveze Slovenije. V njem nas je pet mojstrov. Vsako leto podeljujemo fotografske nazive FZS. To je častna naloga in sem nanjo ponosen.

Žiriram pa tudi na fotografskih razstavah, kjer pregledamo več tisoč posnetkov. Vsakega si ogledujem od 5 do 10 sekund. Pogledati je treba, kako je tehnično in kompozicijsko urejen. Tretja stvar, na katero sem pozoren, pa je, ali slika kaj pove. Pomembno je, da ima dušo in zgodbo. Pri tem delu skušam biti pošten.

Po uspešnem sodelovanju na Aljaževih dnevih je sledila nagrada – oddih v paru. Kranjska Gora, 2003. Foto: arhiv družine Čufar

Prejemnik občinske plakete, 2002. Foto: Janez Papež

Kaj je značilno za – preprosto rečeno – "super fotografijo"?

To je posnetek, ki "zdrži" leta. Lahko ga pošiljaš na razstave po celem svetu, v drugačna kulturna okolja ... Tak posnetek je opažen, izstopa in je nagrajen med tisočimi sodelujočimi fotografi in njihovimi posnetki.

Moje slike so prepoznavne. Fotograf Oton Naglost iz Vipave pravi, da z ženo hitro vesta, katere fotografije so moje. Menita, da so barvite, močnih barv in "brez šare". Nekateri ljudje niso "barvasti". Barvam pač ne dajejo večjega pomena. Nekateri so v času prehoda s črno-bele na barvno fotografijo trdili, da je edina prava fotografija črno-bela. Prav tako so ob prehodu z analogne na digitalno fotografijo mnogi poudarjali, da je edina prava le prva – analogna. Sam pa pravim, da je redka dobra, pa naj bo črno-bela, barvna, analogna ali digitalna.

Izkušnje in znanje rad deliš tudi drugim.

Veliko je ljudi, ki me pokličejo, mi svoje slike pošljejo v oceno. Rad jim svetujem. Marsikdo pride tudi na dom. Sprašujejo me, na kaj naj bodo pozorni, kako naj slikajo v določenih situacijah ipd. Vsak mesec

imam tudi kakšno predavanje. Marsikaj sem izvedel od različnih fotografov, veliko sem se naučil sam. Ljudem, ki jih stvar zanima, rad posredujem svoje znanje in izkušnje. Kar vem, bom povedal. Čutim dolžnost, da znanje delim z ljudmi, ki me želijo poslušati.

V vrtcih, šolah, domovih za starejše predstavim projekte in zraven kaj povem ipd.

S prijatelji in znanci, v šali jim rečem "vajenci", se včasih skupaj odpravimo na izlete. V avtu kar naprej pripovedujem, na kaj naj bodo pozorni. Drug drugemu pomagamo, sodelujemo. Nesejo mi opremo, nahrbtnik, spretni so pri delu z računalnikom, poznajo nove programe, tehnike ... Rad priznam in povem, da sem se od "vajencev" veliko naučil. Hvala! Jaz pa jim delim znanje in izkušnje. Če daješ, tudi dobivaš.

V Galeriji Muzeja Železniki imam vsako leto več predavanj. Odzivi so pozitivni. Govorim o portretih, naravoslovnih, reportažnih, skupinskih fotografijah ... Opozorim na določena pravila, da jim uspe izdelati fotografije, ki jih lahko z veseljem pokažejo. Na predavanja pridejo poslušalci, ki že kaj vedo o tem delu, pa tudi taki, ki šele začenjajo. Vsak se česa nauči.

Član Umetniškega sveta Fotografske zveze Slovenije, 2013. Foto arhiv družine Čufar

Aktivno sodeluješ tudi z Muzejskim društvom Železniki. Pomagaš pri postavitvah fotografskih razstav v Galeriji tega društva, fotografiraš otvoritve ...

Razstave in predavanja v Železnikih nastajajo v povezavi z Muzejskim društvom. V Galeriji to društvo veliko daje kraju. Pripravljajo raznolike razstave domačih in tujih umetnikov, od poklicnih do amaterskih avtorjev, od vrtčevskih in šolskih otrok do upokojenih ustvarjalcev. Rudi Rejc, predsednik tega društva, s pomočjo sodelavcev poskrbi, da Galerija izvaja svoje poslanstvo. V njej niso na ogled le raz-

stave, pripravijo tudi različna predavanja, ne le fotografska. Ponosen sem, da sem imel v tej Galeriji že več razstav.

Za te razstave napišeš tudi ocene dela fotografskih mojstrov. Vidi se, da vsako delo spoštuješ in ceniš. Strokovnemu mnenju pa vedno dodaš tudi kanček navihanosti. Ob tem pomislim, da te z razstavljalcem ne povezuje le "obrt".

S fotografi nas veže tudi prijateljstvo. To mi res veliko pomeni. Ob vseh prejetih nagradah in priznanjih

Barve so mu pri srcu, 2011. Foto: Janez Tolar

Jesen – Aleksandrov najljubši letni čas, 2015. Foto: Tomaž Benedičič

Člani Muzejskega društva Železniki so prejeli občinsko plaketo, 2009. Foto: Aleksander Čufar

mi je najbolj všeč to, da sem veliko lepega videl ter spoznal fantastične ljudi, prave Prijatelje. Mnogo-krat fotografiramo skupaj in si že v akciji izmenjujemo različne fotografske prijeme. Spet drugič se obveščamo, kje so biseri v naši naravi, in tako hitreje pridemo do odličnih fotografij. Vsaka fotografija ima v ozadju skrito zgodbo, anekdoto, ki je povezana z njimi.

Včlanjen pa si tudi v fotografsko društvo.

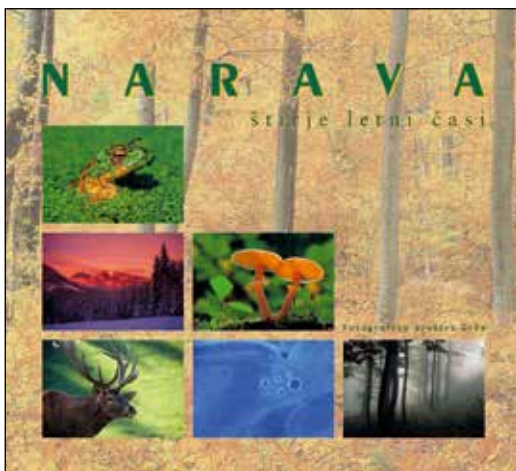
Zdaj sem član Fotografskega društva Jesenice. Lepo so me sprejeli. Pripravil sem jim že predavanje, imel razstavo. Z njimi ne hodim na dvodnevne izlete, sem pa v različnih žirijah. Dobro sodelujemo. Všeč mi je, ker se člani srečujemo tedensko in redno pripravljamo predavanja. Pred kratkim je bila 90-letnica kluba. Ob tem smo pripravili klubsko razstavo, izdali zbornik. Družili

Uspehov se veseli s prijatelji, 2015. Foto: arhiv družine Čufar

V Solkanu je prejel mojstrski naziv FZ Slovenije, 2009. Foto: Nežka Čufar

Aleksander je za knjigo zbral in uredil fotografije članov FD Grča Kočevje, 2003. Foto: Aleksander Čufar

smo se tudi s starejšimi člani. Res prijeten večer je bil.

Prej sem bil vrsto let član Foto društva Grča Kočevje. Zanesenjaki tega društva smo izdali knjigo Narava – štirje letni časi. Zanj sem napisal tekste in jo fotografsko uredil. Vrsto let smo bili najuspešnejši fotoklub v Sloveniji. Cenili so nas.

Leta 2000 sem se včlanil tudi v ameriško fotografsko zvezo PSA.

Vem, da si tudi dober pripovedovalec. Pred leti si bil gost na naši šoli. Učence – bralce ekobralne značke – si navdušil z zgodbami. Tvoja predavanja so živa in živahna, saj jih popestriš z anekdotami.

Teh je pa res za celo knjigo. Zdajle sem se spomnil na divjega petelina na Blegošu. O njem me je obvestil prijatelj iz Kočevja. Več ljudi je imelo z njim slabo izkušnjo. Bil je napadalen. Tudi jaz sem bežal pred njim. Skočil je vame. Obrnil sem se, se zapel v suhe veje in padel čez skale. Lovil sem fotoaparater in objektiv, ne pa sebe. Precej krvav sem sedel v avto. Žena Nežka je potrebovala celo uro, da je očistila vse moje rane. Zdaj ga fotografiram le še od daleč. *(Se smeje.)*

Družinski album je skrinja spomina. Kaj prilepiti vanj?

Vsako leto nekajkrat imamo v družini "zaukazano" fotografiranje. Pri birmi, valeti, diplomi, raznih družinskih praznikih posnamem fotografije, ki jih prenesemo tudi na papir. Z Nežko delava vsakemu otroku in vnuku album. Posebej pa nastaja družinski.

Včasih pa posnetki nastajajo brez aparata. Zapišejo se v spomin. Eden takih je srečanje s sovo uharico v Kočevskem gozdu. Videl sem njen neslišni let. Ponoči ob polni luni. To je nekaj res lepega. Ob tem

Vnuka Mija in Žan sta mu v veselje, 2016.
Foto: arhiv družine Čufar

Lepo jim je skupaj, 2015. Foto: Aleksander Čufar

rečeš: "Vau!" Če je ne bi videli, ne bi vedeli, da leti. Močno se mi je vtisnila v spomin. Še danes jo vidim.

Nekoč pa sem bil z otrokoma na sprehodu ob vodi. Gledali smo ribe. Zagledali smo kačo, ki je v ustih nesla ribo. Gledali smo in uživali v trenutku. Tudi ta je nepozaben.

Na stenah, v omarah, na diskih imam veliko fotografij, pa so veliko bolj žive tiste, ki mi jih ni uspelo fotografirati. Sem pa vesel, da sem jih videl. Upam, da bo obojih še veliko.

Prvič sem o Aleksandru pisala, ko je leta 2014 prejel pomembne nagrade za svoje fotografsko delo na vseh kontinentih sveta. Takrat sem spoznala, da bo v Ratitovških obzorjih, kamor sem članek poslala, premalo prostora za vse, kar je zanimivega povedal. Prosila sem ga, da bi pogovor nadaljevala in

obširnejši prispevek pripravila za Železne niti.

Vem, da je Aleksander v Železnikih dobro znan. Vabimo ga, da s fotoaparatom pride na različne prireditve in družinska praznovanja, za pomoč ga prosimo, ko potrebujemo portretno fotografijo, pokličemo ga, ko kupujemo nov fotoaparatus ... Z veseljem svetuje in priskoči na pomoč. Ko sem ga pred leti povabila v šolo na zaključek ekobralne značke in ga vprašala o ceni obiska, mi je hitro odgovoril: "Obisk na šoli mi bo v čast. Tega ne računam. Samo pravočasno mi sporoči dan in uro."

Pogovor s Sandijem, kot ga kličemo tisti, ki ga poznamo iz mladosti, je sproščen. Rad pripoveduje in poslušša. Tudi smeje se rad in nasmejati zna ljudi okoli sebe. Prijetno se je družiti z njim.

Sandiju se zahvaljujem za priložnost, da pišem o njem in spoznavam njegovo delo.

Naj bodo svetloba, mirna roka, ujeti trenutki, čas in zdravje na njegovi strani!

Prve fotografije

Selca v jutranji svetlobi, 1977.

Soplezalec Damjan Vidmar, 1978.

Sedmera jezera pozimi, 1978.

Prijatelj Jernej Hudolin v nemški smeri v severni steni Triglava, 1979.

Preskok na višji nivo

Starec.

Sedmera jezera.

Škofjeloško hribovje.

Staro in novo.

Zima 33.

Nežka.

Mateja.

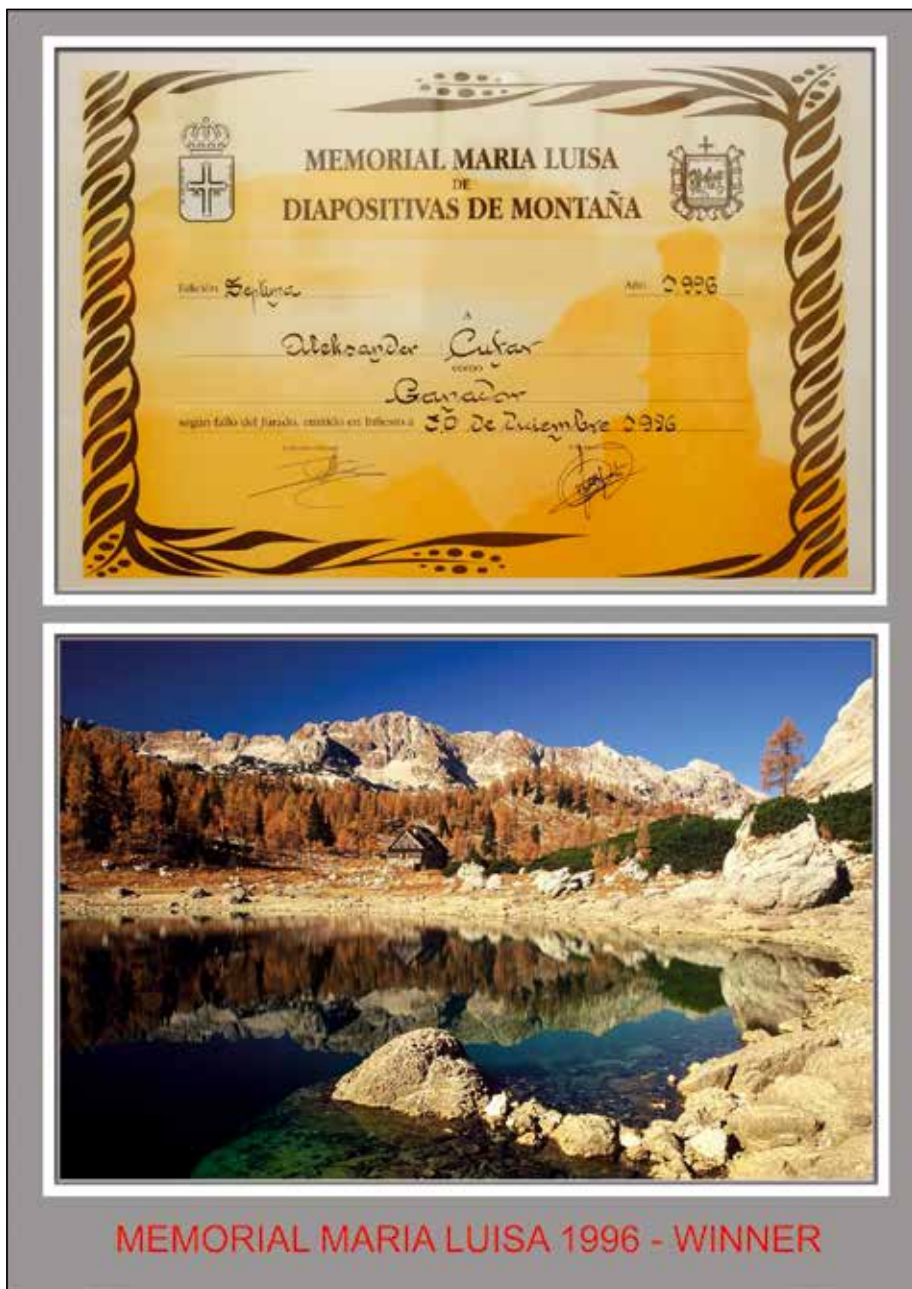

Muzika.

Silhueta.

Velika uspeha

Generalni zmagovalec razstave Memorial Maria Luisa, 1996.

Zmagovalec v kategoriji dvoživk, 2001.

Med nagrajenci prestižne razstave Projekt Natur & Fotografie, 2001. Foto: Janez Papež

Čarobni gozd

Wood-W100.

Wood-G900.

V šolah, po časopisih in revijah so nas učili, da so gozdovi pljuča našega planeta. Ko se podamo tja in se nadihamo svežega zraka, spoznamo, da je to resnica.

Vendar gozd ni samo to, kar so nas učili. Spominjam se, da sem še kot osnovnošolec nekoč ležal na gozdni jasi, gledal v krošnje dreves in sam v sebi prvič zavestno ugotovil: "Gozd je lep!" Morda se je takrat v meni prebudila ljubezen do narave. Gozd je vir lepote in miru, ki polni našo dušo.

V gozdu človek lahko uživa, se sprošča, opazuje življenje in se čudi ustvarjalnosti umetnice narave Nekaterim ljudem se tam prebudi želja po ustvarjanju. Tisti, ki jim to uspe, vidijo gozd še lepši, daje jim veliko, veliko več kot samo svež zrak.

Do fotografa pa gozd ni vedno najbolj prijazen. Najti si mora pot do točk, na katerih drevesa zasijejo v pravi lepoti, brez motečih elementov, ki lahko vse pokvarijo. A tudi to še ni dovolj. Izbira pravih pozicij je šele prvi korak, potem so tu svetloba, sence, vzdušje. Slednje vsakič po svoje pričarajo še letni časi. Vse to so stvari, ki jih daje narava. Ponuja se pravljica, v katero se potopiš in pozabiš na čas in vse ostalo. Vse to se mi dogaja, ko sem v gozdu in ko gledam Aleksandrove slike. Gledam njegove slike gozda in doživljam pravljico ali pa simfonijo. Zaprem oči, še vedno vidim sliko, ki sem jo nazadnje gledal, zraven pa slišim srnjad, slišim petje ptic, bobnanje žolne, ki v deblih išče hrano, slišim rahel šum vetra, ki boža krošnje dreves, ali pa le tišino, ki je prav tako lepa in zgovorna. Tako sem doživljal, ko sem gledal Aleksandrove slike.

Tudi ob nekaterih glasbenih delih se mi dogaja, da zaprem oči in se mi ob nežni glasbi slikajo prizori gozda v vseh mogočih barvnih odtenkih. Taki koncerti me navdušujejo in vsakič grem domov zadovoljen. Zdaj vem, da sem takrat v mislih videl fotografije, ki jih je naredil Aleksander.

Vasja Doberlet

MF FZS, MFIAP, EFIAP/p, ESFIAP

W-700.

Wood-E44.

Črno-bele fotografije

Lady-BW33.

A401-BW.

Image-XBW.

Minka-BW.

Ljudje

Look-X2.

Travel.

Hard work-D33.

Hand made-1.

Lucija 33.

Narava

Spider-X22.

Verjetno ni treba posebej predstavljati avtorja samega, saj je v slovenskem prostoru poznan kot odličen fotograf. Še posebej pa so njegova dela opažena na razstavah v tujini, ki jih ni bilo malo. Njegovi dosežki so na zavidljivi ravni in ravno ob teh se splača malo pomuditi. Z odličnimi posnetki ljudi, krajine in slovenskih gora je ime Slovenije in kluba, v katerega je včlanjen, ponesel v svet. Lahko ga imenujemo kar ambasador slovenskih fotografov. Žalostno je le to, da so fotografi Aleksandrovega kova bolj poznani in cenjeni v tujini kot doma.

Kot velik ljubitelj narave, živalskega sveta, kot odličen poznavalec gorskega sveta in hkrati kot izkušen in moderen fotograf svoje znanje in videnja preliva v fotografije. Njegov opus obsega na stotine objavljenih fotografij v raznoraznih revijah in brošurah, nekaj sto razglednic po gorskih kočah ... Še pomembnejše pa je njegovo mentorsko delo, poznavanje tehnike in sposobnost, da s preprostimi besedami razlaga zapletene fotografske postopke.

Aleksander zaradi svojih dosežkov ni vzvišen, pač pa ostaja skromen in dober prijatelj ljudem okrog sebe.

Janez Papež
MF FZS, EFIAP

Butterfly-73.

Vodomec-E100.

Singer-1.

Swan-1000.

Reflection.

Čarobni trenutki

Nedvoumno je, da človek spozna sočloveka velikokrat na srečo ali morda celo po naključju. Mene je življenjska pot nosila sem ter tja, vedno pa so mi bili všeč ljudje, ki so vedeli, zakaj imajo v roki fotoaparata, s katerim so lovili čarobne trenutke. Kako so lahko opazili ta trenutek, kako so ujeli ta hip, ki tako hitro mine? Lepo je biti v njihovi bližini!

Aleksandra Čufarja ni treba posebej predstavljati! Predvsem gre za fotografa, ki ima čarobne roke, saj kar naprej izpod njegovih rok v obliki fotografij prihajajo čarobni trenutki. Sandi ima kot fotograf že toliko nazivov, da jih kar težko prebereš, kaj šele, da bi si jih zapomnil. Vsekakor je Sandi Fotograf, ki si nedvomno zasluži, da ga pišemo z veliko začetnico. Tudi fotografije, ki jih je prinesel v Velenje, to kažejo. Razstavi je dal pravi naslov – Čarobni trenutki –, saj so zares čarobni, enkratni in neponovljivi. Za vse njegove fotografije lahko rečemo, da so mojstrsko posnete, dobro obdelane in odlično narejene. Ni kaj, Sandi je odlični Fotograf, zato mu zaželimo le še obilo zdravja, da bo nastalo še veliko tako dobrih oziroma odličnih fotografij!

Damijan Kljajič, direktor Muzeja Velenje

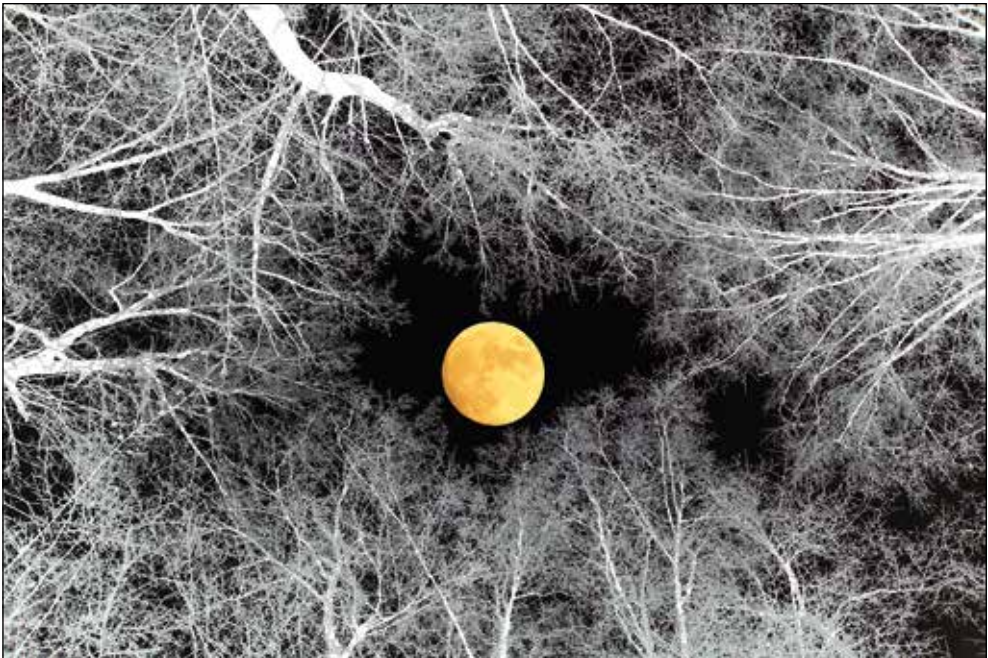

Light-96.

Blue-1000.

Kreativna fotografija

Moon-W77.

Alice-100.

Aleksander Čufar preseneča tudi v kreativni fotografiji

Naknadna računalniška obdelava (postprodukcija, elektronska temnica), pa naj bo kemičnih ali elektronskih posnetkov, ustvarjalcem ponuja neomejene možnosti. Že v dobi klasične fotografije so fotografi s tehniko papirnega negativa, dvojnimi posnetki, montažo, solarizacijo, izohelijo, infrardečimi filmi ter podobnimi snemalnimi in temničnimi postopki skušali izraziti nekaj več. Na razstavah smo tako nastale fotografije uvrščali v temo "eksperiment". Ko nas je elektronska temnica osvobodila fotografskih spon, se je zanje pričelo uveljavljati ime "druga resničnost", zadnje leto pa večinoma "kreativna fotografija". Čeprav je način dela popolnoma drugačen, pa je oba pristopa mogoče kombinirati. Sem spada tudi postavljena (inscenirana, zrežirana) fotografija.

Izrazni fotograf Aleksander Čufar tudi v kreativni fotografiji ostaja estet. Njegove stvaritve so lepe ter kompozicijsko urejene. Da bi zmanjšal pripovednost in dokumentarnost, se pogosto odloči za enobarven (večinoma črno-bel) posnetek. Postopek stopnjuje, ko v slikovnem polju črno-bele fotografije pušča barvne predele. Tako dobi vsebinske poudarke, večkrat pa tudi žarišča umetniškega izraza. Mojstrstvo potrjuje z nezemeljsko lepimi gozdni mi posnetki. Debla v ozadju, ki bi prevpila prvi plan, potopi v romantično neostrino.

Aleksander Čufar ve, da gledalci, za razliko od slikarstva, fotografijo dojemajo kot resničnost. Premišljeno jih pušča v njihovem prepričanju. Ne upodablja podob, ki so že na prvi pogled fantazijske. Dokumentarne prvine, ki običajno preglasijo izrazno moč, ohranja in uporablja kot vabo, da gledalci lažje vstopajo v njegove domišljijske svetove. V posnetku Alice je v belo oblečena mladenka zastala pod cvetovoma logarice. Avtorjev poseg je velik, vendar še zmeraj tako blizu stvarnosti, da se nihče ne vpraša, zakaj je postava manjša od cvetic. Naj bo kakor koli, z realnim prikazom bi poezija prizora izpuhtela.

Aleksander Čufar je z novejšimi deli dokazal, da mu poleg krajinske, portretne in naravoslovne leži tudi kreativna fotografija. Gre za pronicljivega umetnika, ki mu elektronska temnica ni končni cilj, ampak eno izmed sredstev umetniškega izražanja.

Rafael Podobnik,
MF FZS, EFIAP/p

TS- 6010.

Žabe

Frogs-W70.

Frog-C67.

Frog-B1000.

Blue frog-2.

Pokrajina

Flood-1.

Winter-1000.

Morning-S2.

Laze.

Največkrat nagrajene fotografije

UP-1000; FIAP, UPI zlata medalja in še 23 nagrad.

Žaba

Fotografija gospoda Čufarja odseva v svoji manifestaciji izredno estetsko lepoto in dovršenost. Njegovo dojetanje motivov iz narave nas navda s posebnim zanimanjem in radovednostjo.

Žabi med paritvijo delujeta umirjeno, njuno delovanje je v skladu z zakoni narave, ki so jim podvržene, in čutiti je, da se avtor tega spoštljivo zaveda.

Kompozicija je precizna in skladno izvedena. Pozornost pleni s svojo enostavnostjo in čistostjo. Oko opazovalca najprej pritegnejo hipnotizirajoče žabje oči, v katerih je vidna celo refleksija gozda, kar zopet priča o visoko kvalitetni tehnični izvedbi fotografije. Barve so izredno dobro tonsko in komplementarno usklajene. Celotno impresijo dvigajo na vrhunski nivo, kar nam daje priložnost, da uživamo v pogledu na fotografijo dalj časa.

Petar Sabol, Hrvaška

EFIAP/b, EPSA

FIAP ZLATA MEDALJA v temi narava – PANNONIA REFLECTIONS

Love XXL, 2 x FIAP zlata medalja in še 20 drugih nagrad.

Frog-1, 49 nagrad.

Prelet-XBW, FIAP, PSA, UPI zlata medalja in še 17 drugih nagrad.

Razlage kratic:

FIAP - Svetovna zveza za fotografsko umetnost

PSA - Ameriška fotografska zveza

UPI - Svetovno združenje fotografov

FZS - Fotografska zveza Slovenije